

Egyre nehezebb...

Közismert, hogy a Nemzeti Kulturális Alap Közművelődési Kollégiuma támogatja, teszi lehetővé a Weöres Sándor Országos Gyermekszíni Társaság Találkozó-sorozat megtartását. Húsz év alatt sok minden változott persze, de az alapvető célok megmaradtak. Felmenő rendszerű bemutatósorozat, a megyei rendezvényeken minősítés, szakmai beszélgetések, az arany minősítést kapott csoportok a területi találkozók színpadon szerepelhetnek. A záró rendezvényen, az országos fesztiválon pedig az évad legizgalmasabb, legérdekesebb előadásait láthatjuk. A rendszerváltással szinte egy időben létrejött Magyar Drámapedagógiai Társaság elsősorban a megyei közművelődési intézményekre támaszkodhatott, akik vállalták a megyei, illetve a területi találkozók megrendezését. Az NKA minden évben biztosított anyagi támogatást, amelyből a közvetlen költségekre, azok egy részére jutott fedezet.

Az elmúlt tíz évben megkezdődött a megyei intézmények fokozatos leépítése. Mára már alig van megyei művelődési központ, holott ezek az intézmények hihetetlenül fontos szerepet tölthettek be az amatőr művészeti mozgalom fenntartásában, szakmai támogatásában. Számítalan fesztivál, verseny, képzés, módszertani kiadvány szolgáltatta ezt a munkát és magát a szakterületet. Nem csupán intézményekről, épületekről, hanem tevékenységről van szó, aminek lassan nincs gazdája. Hihetetlen a pusztítás. Tisztelet és megbecsülés ezért azoknak az embereknek, akik a nehéz körülmények ellenére (vagy talán éppen azért?) vállalták a megyei és területi találkozók megrendezését! Ehhez pályázatokat írtak, saját önkormányzatuktól kértek segítséget, önkéntes segítőköt kerestek és nagyfokú leleményességgel mindent megoldottak, még a gyerekek étkeztetését is! (Az NKA új szabályzata szerint ugyanis a pályázati forrásoknak csak maximum 10%-a fordítható étkezésre, és ez hatalmas fejtörést okozott idén minden szervezőnek. Nyilván nem a gyereksoportokra gondoltak a szabálykiötői, hanem drága konferenciák, továbbképzések résztvevőire. A rendezet viszont az amatőr mozgalom gyerekszereplőt sújtja igazán.)

Volt, ahol minden csoport az ebéden kívül még ajándékot is kapott a szervezőnek köszönhetően (pl. Hajdúnánáson – szervező Hermann Attila, a debreceni Méliusz Juhász Péter Könyvtár és Közművelődési Intézet népművelője). A kétnapos rendezvényeknél az ott alvást már csak a Kecskeméti Ifjúsági Otthon tudta igazdálkodni. A többi helyszínen egynapos, vagy kétszer egynapos találkozó volt.

Több megyénél a központosított ügyintézés – nincs önálló intézmény, nincs önálló igazdálkodás – lelassította a munkát.

Az országos fesztiválnak otthont adó Debrecen Megyei Jogú Város – jelentős támogatást adott a fesztiválhoz, de idén kevesebb forrást tudott szánni a rendezvényre, mint két éve. Ezért lett idén három helyett kétnapos a fesztivál. Jó hír viszont, hogy a közművelődésért felelős alpolgármestertől – Somogyi Bélától és Szentei Tamástól, a megyei kulturális osztály vezetőjétől azt a biztatást kaptuk, hogy – bár nyilvánvalóan komoly áldozatot jelent – továbbra is szándékukban áll két évente vállalni a rendezvényt.

A Nemzeti Kulturális Alap Közművelődési Kollégiuma idén is kiemelten támogatta a rendezvény sorozatot, bár az idén itt is csökkentek a kiosztható összegek.

A megyei művelődési intézmények megszűnésével, átalakulásával, beolvasztásával valószínűleg már a közeljövőben új partnereket is kell keresnünk a megyei és területi találkozók szervezéséhez.

A Weöres Sándor Országos Gyermekszíni Társaság Találkozó évenkénti megrendezése egyre nehezebb minden intézménynek, szervezőnek. A szponzoroknak nem vagyunk elég látványosak, nincs PR értékünk, mivel a nyilvánosságot nem érdeklik a gyerekek –, ha pozitív dolgokról van szó.

Marad párszáz elszánt felnőtt erőfeszítése és velük együtt sok ezer gyermek hite abban, hogy fontossága, értelme van a munkájuknak.

Szakall Judit

Szekszárdon lehettem

Körömi Gábor

A szekszárdi regionális találkozó után – szabadon (kritikai megjegyzésekkel)

Ostoba a párhuzam Babitscsal. Ráadásul ez még nem is a regionális találkozó igazi cikke, csak egy firka, amit azért és addig írok, amíg el nem készül az eredetileg célzott cikk, illetve meg nem találom a jegyzetpapírjaimat, amit utoljára a Marczin láttam, illetve a kocsiban.

Ostoba védekezés, ám találó megemlékezés a teleírt papír mindenható gondolatrögzítő erejéről. Még egy megjegyzés a megjegyzésekhez: a szerző kétségei, vívódásai természetesen nemcsak és nem elsősorban a XX. Országos Weöres Sándor Gyermekszíni Társaság Találkozó Szekszárdon, a Deutsche Bühne színpadán megrendezett regionális találkozójáról szólnak, hanem az idej találkozók összegyűlt kérdéseit rögzítik.

Az idej Weöres Sándor Országos Gyermekszíni Társaság Találkozó megyei és regionális találkozóit után néhány tanulságot már most szeretnék rögzíteni. Az első, hogy nagyon nehéz kettéválasztani a zsűrizésben a pedagógiát és a színházat.

Színházi értékelést készítünk, vagy pedagógiai értékelést? A gyerekszínházi az színházi vagy pedagógiai munka? Nálunk az iskolában két kollégám is ódzkodott, amikor megemlítettem, hogy idén szeretném, ha a színházi találkozóra ők is eljutnának produkcióikkal. De hiába. Hivatkoztak mindenre, ami él és mozog, csak ne kelljen elvinni a gyerekeket. Talán attól féltek, hogy nehogy kudarc érje őket, s mondjuk, kapnak egy ezüstöt, aztán hogy néznek az én szemembe vagy egymás szemébe?

A megítélés a zsűri egyik fontos feladata.

Akármit is mondanak, a legfontosabb, hogy milyen minősítést kapunk, ha nincs minősítés, akkor az, hogy hányadikként mondják a nevüket, ha van ajándék, akkor az a kérdés, hogy ki kapta a legnagyobb vázát. Mert ez az, amit utána el lehet vinni haza, amit az iskolaigazgató beírhat a pályázatába (ha beírja), vagy amire az önkormányzat ismét odaadja a buszt, elvégre a mieink már megint aranyosak lettek.

Valóban erről szól a zsűrizés? Valóban a helyén van minden?

...törölt rész – a szerző itt mindenféle fogadalmakat és fogadkozásokat tesz, olyanokat, mint, hogy többet nem megy sehova zsűrizni – saját kompetenciáját vonva kétségbe. Tekintsük ezt önostorozásnak és a cikk szempontjából nem témába vágó megjegyzésnek – ezért törölve...

A csoportvezetők a megyei találkozókra felkészítették a csoportjaikat – ez fontos.

Ma Magyarországon annyi gyerek foglalkozik gyermekszínházzal (is) hogy ha valakinek eszébe jutna az ország valamennyi csoportját egy közös szervezetbe vonni, akkor a több ezer regisztrált gyermek már elegendő alapot nyújtana egy országos hatáskörű gyermekszervezet létrehozásához. Miért ne pályázhattunk mi is ingatlanokra, miért ne lehetne a gyermekszínháznak olyan központja, ami megalapozhat egy országos ifjúsági szervezetet, amely segít, nemcsak a felnőttek szakmai képzésében, hanem a gyerekek felkészítésében, a táborok – ami alapvető jelentőségű egy csoport életében – finanszírozásában, a csoportvezetők díjazásában, az egyes településeken működő csoportok közötti kapcsolatok kialakításában és megerősítésében.

A szervezők mindent megtettek a zökkenőmentes lebonyolítás érdekében – szintén nagyon fontos.

Megjegyzés a szervezéshez – a megyei és regionális találkozót szervező művelődési intézmények nem kapnak elegendő támogatást a programokhoz. Tudja ezt mindenki? A panaszok mellett azért az ügyes szervezés és a szponzorszerzés mindenféle formájával találkozhattam idén is.

Az oklevelek kiosztásra kerültek. Egy-két kivételt leszámítva a csoportok többsége a négyfokozatú skála (arany, ezüst, bronz és minősítés nélküli) harmadik fokozatára mégiscsak fel tudott lépni, vagyis nem volt gyerek és színházellenes a nekünk megmutatott 10-25 perc.

Kérdések természetesen így is voltak, maradtak bennünk, de aztán mindenki szaladt a csoportjával. Aztán vagy sikerült megszerveznie, hogy maradjon a szakmai beszélgetésen, vagy nem. Vagy kíváncsi volt a zsűri véleményére, vagy nem.

Szakmai beszélgetés. Színházi előadás elemzése néhány csoportvezető közreműködésével, vagy mindenki jelenlétében egy elemző beszélgetés. A legfontosabb, hogy időnként nézzünk a csoportvezető, vagy a csoportot képviselő szemébe, mert abból látni, hogy célba érnek-e a mondataink, vagy már régen a poklok poklára kíván minket, az egész Weöressel együtt.

Zsűri. Két megszállott ember egész nap (néha két egész nap) ücsörög a nézőtéren, hallgatja a szervezőket, igyekszik udvarias, és semmiféleképp nem részlehajló lenni, köszön az ismerőseinek, várja az új produkciókat, időt mér, létszámot számol extra helyzetekben, másrészt firkál a félsötétben – leírja, amit a produkció nézése közben eszébe jut. Ötleteket, dramaturgiai javaslatokat, színházi és emberi kérdéseket. Tétélezzük fel, hogy a legjobb szándékok vezetnek! Hasonlóan ahhoz a helyzethez, mint amikor vendégeskedik egy csoportnál, mert a rendező meghívja, hogy bemutató előtt nézze meg valaki „szűz szemmel” a produkciót, mert lehet benne olyan kosz, vagy hiba, amit az adott darabot sokszor látott szem már nem vesz észre.

Tétélezzük fel, hogy a zsűritag nem akar sem részrehajló, sem elfogult lenni! Tétélezzük fel, hogy nem tudja jobban, ügyesebben a színházi rendezőnél elemezni az előadást! Egyszerűen csak másképp látja, más lát benne, hiszen egyszeri előadás részese, s nem lát bele a csoport és a rendező évközi munkájába.

Tétélezzük fel, hogy valaki eljut idáig e levél olvasása közben, pedig nem vett részt a szekszárdi találkozón, s nem is kíváncsi az ottani eredményekre!

Ücsörgünk egy hosszú nap után, pogácsák halmával hasunkban, a csoportvezető is egész nap szaladgált,

most kapott egy valamilyen minősítést, ami vagy elégedetté teszi erre a beszélgetésre, vagy végképp elégedetlenné, ami lehetetlenné tesz minden további kommunikációt.

Aztán elkezdünk beszélni, először a csoportvezető, ez azért nagyon fontos, hogy ha olyan emberről van szó, akit nem ismerünk, tudjuk, hogy kinek kell beszélni, másrészt tudjuk, hogy mit érdemes mondani a produkcióról. Ne essünk neki nagykalapáccsal egy olyan előadásnak, amit épp most drótoztak össze három szereplő beugrásával, közben a rendező is játszott, mert nem akarta, hogy a gyerekek csalódjanak, ha már eljöttek a találkozóra. Sokszor nem is tudjuk, hányféle harc, hízélgés stb. kell addig, amíg egy előadás elkészül.

Kik látták még az előadást? Többnyire csend a válasz. Voltaképpen kiknek szólnak a produkciók? Volt olyan megyei találkozó, ahol közönségzavazással élénkítették és bíztatták a csoportokat, hogy nézzék meg egymás munkáját. Akadt, aki csak a saját előadására volt kíváncsi.

Beszélünk a produkcióról, aztán kiegészítjük egymás gondolatait. A közönség pedig ül és hallgat. Miért költenek ránk pénzt, miért kelünk reggel ötkor, hogy a kilenc órai kezdésre ott legyünk, miért töltök hosszú órákat egy színházterembe kuporodva, ha az, amit mondok csak elszálló szó lesz? És van fejlődés? Nem tudom. Biztos van, akit megérint, amit mondunk, s hazavisz ötleteket másoktól, vagy épp a zsűritől, de ez, azt hiszem, hogy kevés. Sok esetben a túlélésről szólnak a történetek, s nem a megbecsülésről, vagy a sikerekről, még a legjobb produkciók esetében is.

Milyen jó lenne, ha egy találkozón (legyen az megyei vagy regionális) barátságok alakulnának ki a csoportok között, új barátságok is! De még jobban szeretném, hogy egy-egy közösség, színjátszó műhely ne a létezését féltse egy találkozó minősítése kapcsán! Ha valaki aranyat kapott az egyik évben, akkor ne kudarcként élje meg, ha a következő évben az a másik zsűri azt a másik előadást már másképpen gondolja minősíteni!

Húúúú, belemelekedtem, pedig csak néhány gondolatot szerettem volna leírni a zsűrizésről. A szerző javasolja – remélve, hogy a dőlt betűs megjegyzéseket nem sokan olvassák, így ez is rejtve marad –, hogy készüljön mindegyik találkozóról, illetve mindegyik produkcióról írásos vélemény, ez egyrészt javítaná a visszajelzések hasznosságát, másrészt visszakereshető lenne egy-egy csoport története. Ha már az iskolában visszatérünk az osztályozásra, hát itt biztosan lehetne helye a differenciáltabb, írásos értékelésnek.

Akkor most lássuk, hogy mi is történt Szekszárdon! Perényi Balázssal tizenkét produkciót néztünk meg. Kétszázhatvan színjátszó gyermek és fiatal gyűlt össze a helyi Német Színházban. Mint megtudtuk, Szekszárd – és ezen belül a Garay János Általános Iskola – ötödik éve szervez megyei, illetve regionális találkozókat, és nagyon büszkék erre.

Egy elejtett megjegyzésből kiindulva azt hiszem, hogy nemcsak arany minősítésű produkciók jutottak el a megyei találkozókról, hanem ezüstök is. Szerencsére, bár nem tudom, hogy melyik volt arany és melyik esetleg ezüst, ám ezek szerint más megyékben is értették a szervezők, hogy a regionális találkozókra nem csak az aranyos produkciókból lehet hívni előadást. Erre volt példa tavaly, és ezek szerint az idén is.

Borbolya: *Falubéli pletykások.* Elsőnek bizonyos falubéli pletykásokról láthattunk mesejátékot a helyi szekszárdi Borbolya csoport előadásában. Csizmazia Ferencné csoportvezető jól mozgatta a kicsiket, akik jelmezeikben ügyesen és biztonsággal játszottak a színpadon a pletykálgatás ismétlődő helyzeteiben. A díszletelemeket (kút, ágy, mosóteknő) a csoport tagjai alkották, az érthető, egyszerű képeket főképp a fiúk építették fel – hiszen rájuk a játék elején és a végén volt nagyobb szükség, a kocsmában. A kísérő énekeszenész felnőtt is ügyesen ügyelte bentről az előadást. Kár, hogy a mellette ülő gyerekek zeneileg nem kaptak nagyobb szerepet.

Mazsolák: *A didergő király.* Vadóc Eszter mazsolái a Móra-mesét adták elő. A színes ruhába öltözött színjátszók együtt mesélik, játsszák el a fázós, lelketlen király történetét. Az előadás szerves része a sok remek mondóka, játék, amelyek jól egészítik ki a történetet, például a király szerepének kiválasztásában. Ez az előadás jó alkalom volt arra, hogy arról beszéljünk, miként lehet egy csoport sikeresen játszott előadását újra és újra izgalmas feladattá tenni és így életben tartani.

Nánai Apróságok: *A kőleves.* A bevezetőben logopédiai problémákról és magatartászavarról esett szó, szerencsére a nánaiak kiscsoportjának előadásában mindezt nem is lehetett észrevenni. A csoportot vezető két tanító, Árváné Rácz Mária és Simonné Balogh Borbála pedagógiai és színházi munkája is figyelemre méltó. Az osztály a Zsolnai-módszerrel dolgozik (nyelvi, irodalmi és kommunikációs nevelés). A

csoportvezetők színházi felfogásáról is nagyon sok mindent elárul az előadás. Kisiskolásokhoz, de még felsősökhöz mértelen is nagyon-nagyon komolyan vett játék, amely nem a poénokra épít, bár „nyilván” van benne bőven – idézve az előadás remek visszatérő mondatát. Világos szerkesztés, tiszta beszéd, remek karakterek –, sok esetben a Fapihe világát megidézte.

1. kép: A köleves. A Nánai Apróságok előadása. Rendezte Simonné Balogh Borbála, Árváné Rác Mária.
Kaposi László felvétele

Nánai Garabonciások: *Az élet vize.* A nánaiak nagyobbik csoportja az élet vizéről hozott előadást, Csoportvezetők: Kollárné Kurris Piroska és Orcskai Marianna. Sesztalov meséjét dolgozták fel, sok-sok verssel kiegészítve a történetet. A játékot nézve megtapasztalhattuk a versmondás örömét ismerő színjátszói munkát, valamint azt az intenzív csoportlétet, amiben az érintés szinte erőt ad a másik színjátészónak. „Könnyű virágnak lenni ott, hol gyom sem terem” – adja meg a filozófiai és pedagógiai alapot a játék, amiben mintha a versek kicsit erősebbek lennének a történetnél.

Felleghajtó Társaság: *Fanyűvő, Kőmorzsoló, Vasgyúró.* A Székesfehérvárról érkezett Felleghajtók egészen különös színpadi világot varázsoltak elénk. Adva volt egy csoportvezető fiatalember, Oláh-Molnár József, aki megtanult bánni a gypjával, gyönyörű jelzéseket készített a főszereplőknek, adott egy kislány, aki remek Kapanyányi Monyók lesz és lett, valamint egy jól kézben tartott társaság, akik fegyelmezetten, nagy alázattal játsszák, mesélik el a három hős történetét. Gyönyörűen énekelnek, jók a figurák, még a kardtartó kő is teljes átéléssel játszik. Ráadásul négyen még citeráznak is, így a történet hangsúlyos pontjaiban varázslatosan zendül meg a színpad.

Csiri-biri: *Kacor király.* Rendező: Lénártné Németh Valéria, Rorbacher Csilla. A siófokiak erőteljes, jó előadásában a szöveg ugyan nem mindig érthető, ám a csoportos jelenlet ereje feledteti ezt a hiányosságot. A varjak rókaról pletykálnak az elején, kiderül a reppelő rókaról is egy s más. A csoport lelkesen, hangosan, lendületesen játszotta végig az előadást, nagyon ügyesen építve az erős karakterekre.

Csajok: *Családi kör.* Mindannyian emlékszünk a hetvenes évek tévésorozatára, ahol ilyen-olyan családi helyzeteket ilyen-olyan módon rekonstruáltak, majd okos emberek beszélgettek azokról, amúgy „hetvenes évekesen”. Amióta ezeket a jeleneteket a családról a saját életünkkel játsszuk, azóta ugyan

sokkal hitelesebbek a játszóknak, ám sajnos sosincs vége a történetnek, s egyetlen egyszer sem tudunk pszichológusi véleményt, vagy segítséget kapni a saját életünkhöz. A személyes megjegyzést az indokolta, hogy mennyire közeli helyzeteket dolgoztak fel a pécsi csajok, s tették mindezt őszintén, ügyesen elkerülve a sablonos helyzeteket. (Néha felszisszentek a nézőtérben az ifjú nézők...) Ahogy az a régi tévésorozat is a hazugságról szólt, most mintha megint ez lett volna a fő téma, ezért jó a címválasztás: hányszor hazudunk a gyermekeinknek, s hányszor hazudnak vissza nekünk. Tükörgyakorlatok. A közönség viszont látta magát az improvizációkban, melyek között volt ugyan kisebb nagyobb egyenetlenség, de ez már az élet dramaturgiai hibája, s nem a játszóké.

2. kép: A Nap leánya. A siófoki Turbó Csiga csoport előadása. Rendezte Takács Tünde. Kaposi László felvétele

Turbó Csiga: *A nap leánya.* A dusnoki kincskeresők jutottak először eszembe a Turbó Csigák előadását látván. A Takács Tünde által rendezett siófoki előadás egy olasz népmesére épült, melyben a nap lányaként megszületett kislány történetét mesélik el, alvilági kitérővel. Tiszta, pontos képekként tárul elénk a történet, az egész darab olyan, mint egy tökéletes hang- és képjáték, ahol az egymásra figyelő ügyes színjátékosok igazi színházi atmoszférát teremtettek. Színház, melyben megtapasztaltuk nézőként a pokol végletességét és az ölelés erejét egyaránt.

Ördögfiókák: *Kreon világa.* Sok van, mi csodálatos, de az ősi görög történeteknél nincs semmi csodálatosabb. Komáromi Sándorék előadását egy kis csúszással kezdtük, mert a délutáni foglalkozásra nézőket kellett toborozni a közeli iskolából, ám ez nem szegte kedvét a csoportnak, s egy olyan erős, képekre és intenzív jelenlétre épülő rendezői színházat láthattunk, amiben nem sokszor van része a gyermekszínjátékos zsúritagnak. Sokkal inkább átvezetés volt ez, gyakorlótere, előkészítője egy néhány éven belüli kiváló diákszínjátékos csoportnak. A színek és hangok áradatából is kitűnik a csoport alázata, közvetítő ereje, amely bámulatra méltó.

Klágya: *A boldog ember.* A dávodiak előadását, bevallom, nagyon vártam, hiszen nem tudtak eljönni Kecskemétre, betegség miatt, s most mégis találkozhattam velük. A tavalyi versek után Horkics Erika csapata idén mesejátékot hozott, melyben 7 (hét, azaz hetes) történetet gyúrtak össze egy előadássá. No, nem kell hét teljes történetre gondolni, sokkal inkább voltak ezek anekdoták Szent Péter és az Úrjézus földi kalandjaiból, valamint Mátyás király történeteiből. Mátyás király követi keresik a boldog embert, mert, ha annak ingét felveszi valaki (mondjuk például a király), az maga is boldog lesz. Az egyszerre mozgó királyi követek mellett az előadás megrendítő (és kevésbé indokolt) pillanata az ing nélküli juhász

felmutatása volt. Az anekdoták ugyan nem állnak össze egy történeté, mégis jól szórakozunk a remek karaktereken, és a mulatságos történeteken.

Cs&P: *Ahogy Aesopus mesélte.* A szekszárdi csapat immár több éve dolgozik együtt. Rotkainé Pásztai Lívia rutinos színjátszóinak a kevésbé ismert aesopusi történetekből összeállított előadása számot adott felkészültségükről. A Herkules történet, a mécses meséje, az örvény, a vesszőnyaláb ereje mind, mind azt mutatták, hogy a csoportnak és vezetőjének igenis van véleménye a világról. Változtatni akar és fog is rajta.

Az utolsó előadás elemzése előtt szeretném mindenkinek megköszönni az olvasást, valamint azt, ha elgondolkodott a leírtakon, hiszen az íróját is a legjobb szándékok vezették.

Kis Garda: *Addig jó, míg álom.* A szekszárdi csapat igazi kiskamasz játékot hozott, Csizmazia Ferencné kicsinyeivel indítottuk a napot, hát nagy öröm volt, hogy nagyobbakból álló csoportja zárta a találkozót. A darab adaptációja Ungár Mariann *A muskátlis kalap* című művének. A csoport a leírt szöveget használta fel ahhoz, hogy a kamasz színjátszók elinduljanak az igazi életjáték felé. A játék akkor vált izgalmassá, amikor kilépett az eredetileg megírt helyzetek biztonságából, és párhuzamos jelenetekben gondolkodott, avagy amikor saját mondatokat, motívumokat építettek be a darabba.

2011. május 25.

Egy szép szombat Budapesten

arany okleveles csoportok bemutatói a Marczibányi Téri Művelődési Központban

Gabnai Katalin

Jólesően gazdag, kiegyensúlyozott színvonalú, elgondolkodtató nap volt ez az április végi szombat. Legfőbb tanulsága talán az a máskor is felötlő, most azonban végérvényesen beigazolódtó tétel, hogy a jó gyermekszínjátszó csoportok rendezői olyan elméleti tudással is bíró **gyakorlati** szakemberek, akik így vagy úgy megszerzett iskolázottsággal, de ami a legfőbb, személyes színjátszóival, saját élmény segítségével elnyert munkatapasztalattal rendelkeznek.

Hogy a jelenlegi nevelőképzés körülményei között mit lehet akkor remélni? Talán például azt, hogy a minden évben megrendezett gyermekszínjátszó találkozókra látható csoportok tagjai jó középiskolába kerülnek, s azt követően – ha pedagóguspályára kívánnak lépni – túléljék a felsőfokú képzés valamelyik változatát, s nem feledik az általános vagy középiskolában szerzett élményeiket. Igen fontos a közművelődésből a tanártovábbképzésekbe belopott szakismeret, de – ezer ok miatt – jelen pillanatban nem létezik, s a távolabbi jövőben sem látszik kivitelezhetőnek olyan gyakorlati képzés, ami pótolni tudná az egyetemi-főiskolai évek alatti, megfelelő szintű színjátszó gyakorlatot. Amíg a bábozás, a hagyományismeret és a drámajáték megtalálható az iskolai alaptantervben, kell, hogy remény legyen olyan nevelőképzésre, ami nem a továbbképzésekre, hanem a diplomát adó, nappali tagozatos kurzusokra bízta a szakemberek fölkesztését.

Addig is, nézzük, miben vettek részt, milyen tapasztalatokat kaptak ezen a tavaszon azok a pesti gyerekek, akik eljutottak az arany oklevélig!

A Holdvilág Kamaraszínházat, a Cilinder Művészeti Alapiskolát és a Cilinder Alapítványt együttesen képviselte a **Pogácsa az arénában Színkör**, csoportvezető-rendezőjünkkel, Koltai Judittal. A vegyes korosztályú csapat klasszikus Janikovszky-művet hozott, kissé átforgalmazott mondatokkal, *Kire ütött ez a gyerek?* címmel.

Mint azt gyakran érezhetjük, a Janikovszky-szövegek egy része fölött parányit eljárt az idő, nemes kordokumentumnak most is nagyszerűek, de színpadi helyzetben furcsán hatnak. Más ma a beszéd ritmusa, mást tudnak a gyerekek magukról, és a felnőttekről is, ezért nehéz például *A lemez két oldala* még mindig kedvelt monológjait frissen tartani. Itt azonban a felnőtt alkotók (ének Szmirnov Kriszta, mozgás Simon M. Edina, és a rendező, Koltai Judit) ügyeltek arra, hogy a kiválogatott részletek hitelesen szólaljanak meg. A fölhasznált gépzenék ugyan rendre lekésték az optimális pillanatot, a háromszoros zárlat elnehezítette a befejezést, a megverselt kód és a kissé túlméretezett tapsrend megítélése pedig ízlés kérdése, mégis, összegezve azt mondhatjuk, egészséges, épeszű, jókedvű munkához szokott kamaszokat láttunk, egy rendkívül tiszta és szeretetre méltó produkcióban.